

REDACCIÓ :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIÓ :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 — Toulouse *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

1936-1961 - 25 anys de dictadura, de presons i de misèria

CATALUNYA HA DE DIR

PROU!

PRECISIONS NECESSARIES

LES posicions que s'han adoptat aquestes darreres setmanes a l'Exili i les gestions que desenvolupen a l'Interior alguns dirigents espanyols demo-cristians, partidaris del restabliment d'una monarquia constitucional, han suscitat per part de determinats elements internacionals, algunes qüestions adreçades a conèixer el criteri dels sectors que demà — i avui ja — poden jugar un paper polític i social a casa nostra. Pel que fa al M. S. de C., heus aci les precisiones que ens demanen aquests amics:

El M.S.C. fou signatari, junt amb altres forces polítiques i sindicals, basques, catalanes i espanyoles del Document de Paris en el qual es contestaven les propostes de l'Interior tendint al restabliment de la monarquia. A aquesta proposta es reponia clarament que no podia comptar-se amb la nostra col·laboració, i s'oferia una perspectiva democràtica: una situació provisional de govern, que donés la paraula al poble i li deixés escollir el règim que volgués.

Les forces catalanes i basques que aprovaren aquesta posició, especificaren clarament, i en diverses ocasions han repetit, que la situació provisional de govern a tot Espanya implicava un govern provisional a Catalunya i a Euzkadi i el dret d'aquests dos pobles a decidir autònomament de llurs destins nacionals. Malgrat múltiples esforços mai no s'ha conseguit un compromís formal de les forces d'esquerra espanyoles acceptant aquestes reivindicacions, les quals però no han estat tampoc refusades explícitament.

Ara bé: al nostre entendre, només una POLITICA D'ACCIO PERMANENT, en defensa dels drets democràtics i de les reivindicacions socials, pot fer triomfar aquesta posició de govern provisional. Hem repetit en tots els tons que calia fer conèixer aquesta posició a l'Interior, inspirar confiança al poble, aconsellar-lo en aquesta lluita difícil que algunes minories de l'Interior intenten. Hem fet tot el possible, i continuarem fent-ho, per predicar amb l'exemple. De fet, els catalans (i els bascs) han aconseguit diverses vegades aquesta movilització de l'opinió interior sense la qual la iniciativa política es deixa als monàrquics i, més que als monàrquics, al propi Franco.

Ens ratifiquem plenament en aquestes posicions. Un corresponсал a Madrid ens diu en aquesta mateixa edició la nova onada d'il·lusions que s'ha despertat en certs nuclis després de la victòria de Kennedy. SENSE ACCIO POPULAR, SINDICAL I POLITICA, RESTARAN IL·LUSIONS. SIMILARS A LES QUE DUREN FA MES DE VINT ANYS. Les perspectives polítiques que es dibuixen a l'Exili, a l'Interior, resten lletra morta sense una pressió ciutadana que les imposi. I això es cert, sigui la que sigui la conjuntura internacional, desfavorable o propícia.

El Moviment Socialista de Catalunya invita de nou totes les forces democràtiques catalanes, basques i espanyoles a replantejar-se aquest esforç de movilització popular que és L'UNIC CAMI capaç de fer triomfar la solució democràtica a la península. El M.S.C. al costat dels que vulguin contribuir-hi, resta decidit a emprendre'l costí el que costí, fins al triomf de la llibertat.

Lletra de Madzid

La situació política

El clima polític madrileny, situat en torn d'uns grups de personalitats intel·lectuals, d'advocats o d'antics dirigents de partits dretans, torna a orientar-se vers una represa d'il·lusions monàrquiques. El fet fonamental que motiva aquesta nova florida és el canvi d'administració americana i, a Espanya, el canvi d'ambaixador. El Sr. Lodge era un ferm partidari del règim actual, i —en la mesura que ho entenia— es mostrava favorable a una lenta evolució vers la monarquia dirigida per l'Opus Dei, i servidora dels privilegis de les classes tradicionalment mestresses del país, les úniques que aquest senyor coneixia.

La destitució del Sr. Lodge fou el signe d'un important canvi en la política americana, canvi que seria un greu error menystenir o ignorar.

Després, el que s'ha sabut de les visites i contactes que a Washington s'han lligat amb els dirigents emigrats ha impressionat la gent: la visita més comentada ha estat la d'Indalecio Prieto. Molta gent coneix l'interviu en la qual Prieto ha exposat la seva opinió i ha dit el que potser pensen fer els americans.

Finalment, hi ha hagut la rebuda glacial que els periòdics i els oficials han fet al nou ambaixador americà, acusat per endavant d'ésser el nou promotor de la maniobra monàrquica.

En el terreny interior, hom coneix el document de Union Española, partidari del restabliment d'una monarquia més o menys constitucional, i també ha circulat per la capital el programa que el Sr. Gil Robles ha presentat als N.E.I., en nom del partit democristià, i on es mostra d'acord amb una monarquia constitucional. Igualment és comentada l'actitud fermament europeista del Sr Gil Robles i les esperances que plaça en una

(Passa a la pàg. 3.)

Aspectes del futur

SOCIALISME I HUMANISME

per Jordi COSTA I ROCA

Si el nostre poble acomiada aviat el dictador ho farà per força amb gust —mirant endarrera— però tan prompte son esguard es dirigeixi de l'altre costat, del costat del seu esdevenidor, l'esglai sera imponent. Es diu que en la situació actual la península sols sembla preparada per dues orientacions: la monarquia o la dictadura comunista. Veiem-ho.

Entre els arguments anti-republicans que empren els franquistes es troba sobretot el següent: la república va ésser un fracàs, i per aixó vingué la guerra i... Franco.

Tot i coneixent la superficialitat d'origen de tals crítiques (ja hem dit varies voltes el que pensavem de l'esdeveniment del franquisme), hem de veure els aspectes reals que comporten.

Es cert que la República del 1931 fou una fallida tant en el pla ideològic com en el terreny pràctic, i és interessant de notar, amb l'equilibri que dona el temps passat, que tal resultat s'explica sobretot per la manca de preparació dels pobles hispànics. Tot o quasi tot ve d'aquí: el maneig de les institucions democràtiques necessita, tant de baix com de la part dels dirigents, la possessió d'un cert esperit crític que es tradueix políticament parlant per l'anàlisi i la gestió realista dels afers públics i per una educació cívica que harmonitza en el mínim necessari les institucions creades pel sufragi universal.

L'estat medieval que ens han llegat les dinasties austríaca i borbònica, la vocació agrícola d'una gran part de la població geogràfica de la península situa l'obscurantisme introduït dins la pensa dels pobles d'Espanya per l'inquisició, l'influència sobre la psicologia de les masses del nostre país de certes característiques deplorables del món musulmà, la situació geogràfica de la península situada a l'extrem de l'Europa i separada d'ella per una barrera natural, l'afirmació periòdica de l'existència d'un esperit «castizo» peninsular i d'un particularisme tintat d'individualisme i d'orgull —deguda en gran part a un complex

de replegament, d'inferioritat econòmica i d'isolament—, totes aquestes són causes de la manca de formació democràtica, del lent despertar del nostre poble, de l'inèrcia cultural i educadora de la burgesia.

Els pobles hispànics, que posseeixen d'altra banda qualitats innegables, porten en llurs afers polítics el desequilibri crònic que neix de la riquesa de llur sentimentalitat posada en contacte amb una manca d'educació cívica, d'esperit crític i realista. Un desequilibri que ve també d'una intel·ligència intuïtiva, ben sovint incisiva, a la qual falta en part, a voltes totalment, el control de la racionalitat.

Quina prova, tant punyent i atristadora, podríem trobar que ens mostrés més realment el que avancem, que el divorci que existeix des de fa vint anys entre els diferents sectors d'exiliats d'una banda, i de l'altre el desacord, la manca de resonància entre l'exili i l'opinió anti-franquista de l'interior?

Ben entès, en relació amb el contexte, el franquisme és la causa directa de la perllongació durant vint anys de l'estat de coses que senyalem.

L'ideologia franquista, en plena contradicció amb les normes i dades dels problemes d'evolució de l'humanitat, no ens ha d'estranyar; és en realitat l'ideologia de les castes dels poderosos, d'aquests pobles.

Ideologia reaccionària, cert, i que s'ha donat com tasca la de dissoldre l'esperit combatiu del poble i, el que és més greu, el seus anhels de progrés i d'optimisme.

D'aquesta obra de dissolució i dels resultats que ha obtingut, els que no n'estiguin convençuts en seran testimonis al nostre costat el dia que s'acabi el franquisme.

Per aixó ens fa fredor la posició il·lògica adhuc incongruent que prenen alguns sectors de l'exili, en desacord absolut a voltes amb la situació de conjunt de l'interior, sense tenir compte de les realitats més elementals, preocupats sobretot, segons sembla, de conservar un màxim o un mínim —com es vulgui— d'audiència electoral... sense electors.

El problema de l'esdevenidor de la península es un problema d'instrucció i d'educació de les masses, un problema de formació de quadres polítics i sindicals. Per utòpic que pugui semblar el

nostre pensament considerem primordial el desenvolupament d'una cultura de tipus universal, que enliri el respecte i el valor de l'home, d'una cultura plenament humanista.

Entre els partidaris peninsulars de la democràcia, van equivocats els que es refusen a considerar la qüestió baix aquest aspecte. O van equivocats, o desitjen la monarquia o estan disposats a acceptar una dictadura comunista.

L'únic que ens pot preparar a una veritable democràcia, a un règim de progrés sòlid i que duri, es l'intensificació de l'instrucció i de l'educació dels pobles hispànics i sobretot de la joventut. I es aquesta una qüestió que ha de resoldre's, malgrat totes les dificultats que comporti o pugui comportar. Si no la resollem tenim franquisme o règim post-franquista per molts anys.

Que s'ho pensin bé tots els responsables que de l'estranger van fer política —polítiqueta valdria més dir— com si estiguessin preparant un estudi de filologia i que esperen secretament que els tornaran a portar amb cadireta al lloc que ocupaven, o que no han ocupat mai.

Aquesta intensa formació que propugnem pot ésser dirigida paral·lelament i conjuntament a la lluita sindical per l'augment del benestar econòmic de l'obrer, ja que per aquesta darrera és més fàcil captar la simpatia i la voluntat de la classe treballadora; són tasques totes dues essencialment socialistes, que cal portar de front, sense que l'una faci oblidar l'altra o vice-versa. Són tasques socialistes perquè tendeixen totes dues a l'enlairament i a l'alliberació de l'home i no es poden separar perquè determinen conjuntament la naixença de la consciència de classe.

El socialisme és finalment, com a resposta als problemes de l'home i de la societat, un humanisme dinàmic i evolutiu a la volta que una immensa esperança.

* ACCION SOCIALISTA ens comunica que per causes alienes a la seva voluntat es veu obligat a suspendre la seva publicació. Hem discrepat sovint de les posicions de l'esmentat col·lega, però aquestes divergències no ens impedeixen dir que lamentem aquesta suspensió.

* L'ONZE APLEC DE LA SARDANA tindrà lloc a Tolosa el dia 9 de Juliol. L'Aplec és patrocinat per les entitats catalanes de França i és una lliure manifestació de catalanitat que mereix tots els èxits.

**Els dictadors no "marxen"
CAL TREURE'LS !**

**Pujol i els altres presos han de sortir
Llibertat pels presos !**

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

La situació política

(Vé de la pàg. 1.)

intervenció del seus amics del Consell d'Europa.

Sense que avui pugui confirmar-se, es diu per Madrid que els partits d'esquerra i centre-esquerra —I.D.C., socialista, republicà, P.S.A.D.— acceptarien de fet a l'interior aquest restabliment de la monarquia, a condició que el nou règim restablis les llibertats i fes un referèndum al cap d'uns mesos. Entre els dirigents d'aquests partits o nuclis madrilenys hi ha una certa decepció per l'actitud bon xic escèptica que semblen adoptar els catalans, els quals —amb molt bon sentit— precisen les pròpies reivindicacions nacionals quan algú se'ls acostava a demanar parer. Aquestes reivindicacions, i les generals d'ordre social i de transformació econòmica, no semblen pas preocupar gaire els actuals definidors de la confusa situació política madrilenya.

UN GRAN ERROR

Jo no faig més que senyalar-vos fets i actituds, més o menys coneguts a fora, però que potser mereixerien amplis desenvolupaments. Al meu entendre —ho dic francament— el greu error de totes aquestes perspectives és no tenir present l'element primordial de tota la qüestió, que és el propi Franco i amb ell el conjunt d'interessos econòmics i socials que el franquisme representa. Creure que tot això, que és el règim actual, cedirà el pas per una simple pressió de l'ambaixador americà, o dels medis europeus interessats pel mercat comú, és fer-se il·lusions. La gent de l'Opus i de l'exèrcit, són partidaris de mantenir la dictadura i de doblegar els monàrquics i no pas de doblegar-se ells a la monarquia. Franco compta amb aquesta gent i pensa que els americans tard o d'hora el tornaran a deixar en pau —suposant que la gent del Pentàgon, no imposin abans la seva pròpia òptica al departament d'estat.

La lectura dels discursos de Franco a Andalusia és al·liconadora, i confirma aquesta impressió. El Caudillo és un antic comandant del terç i encara que avui ja és vell i rodanxó, planta cara quan els vells polítics el menacen. La inhabilitat manca de prudència amb la qual s'embarcà en l'aventura de Salan indica també el mateix: De cap manera Franco no deixarà voluntàriament el poder, ni tan sols per deixar pas a una monarquia «seva»; molt menys encara per una monarquia democràtica.

GOVERN PROVISIONAL; MONARQUIA. REPUBLICA; TOTES LES «FORMULES» EXIGEIXEN L'ACCIÓ POPULAR

Tot això que explico pot dir-se altrament: les forces que sostenen el règim actual —l'exèrcit, l'església, el gran ca-

ELS PRESSENTIMENTS

(Vé de la pàg. 4.)

capital real i l'únic planter que resta per a futures realitzacions ens promet un demà venturós, el del treball fecund, el de la creació — ja dèiem que a Espanya tot està per fer — de la consciència pública, de la cultura, de la llibertat activa, de la riquesa, de la unitat ibèrica i de l'exaltació a un pla superior d'uns pobles condemnats al purgatori catòlic on les víctimes de l'aberració i del sadisme congènits purguen les faltes de llurs butxins.

Aquesta perspectiva és el contrari del caos i el desordre que segons testimonis estrangers manté en temença als espanyols amics de la pau i les bones digestions. Hom diria que la manifesta inclinació espanyola a la passivitat i a la indolència és a la base d'aquest horror instintiu a tot canvi que comporti desvetllament i activitat. Molt hi ha d'això, però hi ha més, molt més, de la supèrbia mortificada, exacerbada, de la societat tradicional, jerarquitzada, monolítica (aquesta si que és positivament monolítica i s'ha fet una mentalitat granítica) que acceptaria de bon grat un Saint-Berthélemy per a estalviar-se una humiliació com la d'aquell idíl·lic 14 d'abril, quan aquell poble beat, sentit-se lliure, va oblidar totalment els reis, els bisbes, els generals, els latifundistes, els banquers i tots els opressors i explotadors de carn humana, talment com si no existissin. La grandesa del poble peninsular es feu tan evident que totes les castes de butxins en sentiren l'ofensa i no consentiran que mai més aquella escena es repeteixi car presenten que una repetició fora la seva mort definitiva.

Si no ho haguéssim viscut, no ens ho creuríem. El que més ofèn la «selecció» espanyola és l'ascensió popular. I aquest sentiment arriba fins a les capes inferiors, plebees. Es una peculiaritat de la raça. Per això pot dir-se que el franquisme és un genuí producte nacional i per això hom s'explica la repugnància a acceptar un canvi, qualsevol modificació que impliqui la promoció de l'home, del ciutadà. En el Congrés Sindical que, vulgui's o no, compren tots els «productors» d'Espanya, l'únic acord que es va prendre fou el canviar el títol de JEFE per el de PRESIDENTE a reserva de que ho aprovi el CAUDILLO. Això és el màxim de les concessions que el règim espanyol pot fer a la democràcia. Això és la mesura del que podem esperar de l'inevitable canvi que un dia o altre ha de venir. I per això uns suposats antifranquistes espanyols i bona part dels exiliats estan disposats a acceptar i propiciar el restabliment de la monarquia o una altra dictadura militar amb inquisició catòlica o un altre sistema qualsevol de tribu tancada i impermeable per tal que no vingui el caos i el desordre d'un altre 14 d'abril. Heus ací els presentiments dels altres i també els presentiments nostres. Però el temps fa el seu camí i el 14 d'abril ha de tornar un dia o altre. Depèn, en gran part, del que fem els exiliats, de que siguem exiliats de debò o uns absents forçosos que només esperen que els donguin l'amnistia.

pitalisme— no tenen cap pressa en canviar-lo i temen tota mena de substitució, encara que els preocupi el problema de la successió. Aquestes forces, si no hi estan obligades per una forta pressió popular no faran res encara per instaurar la monarquia, o qualsevol altre règim, que desitgen el més aprop possible de l'actual. Aquesta pressió pot existir i ha existit ja. Pot prendre formes diverses, que no són precisament violents: vagues, boicots, manifestacions, etc., etc. A Catalunya i al País Basc s'han emprat ja varies vegades aquestes formes d'acció i el resultat ha estat sempre favorable: el règim ha cedit. Es evident però, que per liquidar-lo l'acció ha de tenir molta mes envergadura i ha de ser coordinada en el pla peninsular — sense oblidar Portugal, on les coses maduren depressa. Ara bé, és ben evident que Catalunya i el País Basc han d'afirmar les pròpies reivindicacions, al costat de les generals democràtiques, si volen mobilitzar les se-

ves joventuts. Però —pel que es veu— les reivindicacions catalanes i basques fan por àdhuc a les esquerres espanyoles... Què hi farem !

El que es segur, és que sense això no hi haurà canvi. Els catalans estem segurs d'aquesta veritat: Franco no marxarà; cal treure'l. I el que voldríem és que almenys les organitzacions sindicals espanyoles, que poden comptar amb serioses ajudes internacionals, es decidissin a plantejar-se un PLA CONCRET de reivindicacions socials amb el qual coindim tots a Catalunya.

Potser si que aleshores —si es duia a terme, en comptes de perdre's en les paraularies de l'exili— s'aconseguiria això que tan preocupa actualment als madrilenys que s'interessen per l'esdevenidor: canviar el règim sense violència. Amb acció popular tot és possible: monarquia, govern provisional, republicà. Sense acció res no és possible. Heus ací la meua conclusió.

CUBA

Per RECASENS

Han passat ja unes setmanes d'ençà de l'intent d'invasió dels emigrats cubans, en una immoral barreja que reuneix ex-fidelistes a antics amics de Batista, amb el recolzament descarcat dels Estats Units. Totes les informacions que hem anat rebent dels diferents països americans confirmen el que era fàcil de preveure: la total repulsa de les masses populars contra aquesta intervenció imperialista destinada a ofegar una revolució que, malgrat certs errors comesos, continua essent popular a tot arreu, precisament perquè planta cara al capitalisme i intenta resoldre els greus problemes que tenen plantejats els països d'Amèrica Llatina.

D'aquesta repulsa, el Partit Socialista de l'Uruguai, el de l'Argentina, el de Xile han estat sovint a l'avantguarda i els felicitem. És normal que fos així puix aquests partits condemnaren vivament l'intervenció russa a Hongria i condemnaren quan convé la dictadura comunista.

Per la nostra banda, estem segurs que la «prova cubana» només fa que començar el que durant els propers anys constituirà la «gran penitència» dels Estats Units. Cal confessar que la manera amb la qual Kennedy ha provat de vèncer-la, risca de transformar-la en calvari, i permet d'augmentar nous desastres pels americans del Nord. Cuba, igual que qualsevol altre país del món té perfectament dret a ésser una república socialista, si així ho vol el seu poble, plagui o no plagui això als seus veïns del Nord. Com tenen dret Hongria i Polònia a ésser lliures i democràtiques. Aquesta primera afirmació, que tant difícil és d'entendre — pel que es veu — als nous imperialismes és el fonament damunt del qual hauria de bastir la seva política una autèntica democràcia nordamericana. Però per això seria necessari que el Departament d'Estat no estigués a les ordres del Pentàgon o dels grans trusts del sucre, del petroli o de la fruita...

Dit això, direm també que certs gests internacionals de Fidel Castro — posant-se, per exemple sota l'il·lusòria protecció dels «missils» soviètics — igualment que les restriccions a les llibertats democràtiques són lluny de ser del nostre gust i ens semblen contra-productes per a seva revolució. Cal demanar-se però si els veritables responsables d'aquestes desviacions no es troben als Estats Units, i si aquests no han fet tot el possible per acular el castrisme a posicions sovietòfiles. A Espanya tenim una trista experiència d'aquestes situacions: sense el comitè de no-intervenció i la traïció de les democràcies, mal els comunistes no haguessin dominat la nostra política durant la guerra. I pel que fa a l'esdevenidor de la península, les abraçades d'Eisenhower a Franco, quants comunistes poden haver fet, a les viles i ciutats d'Espanya!

Si els Estats Units volen de debò promoure una política democràtica a Amèrica del Sur, que comencin per sotmetre els potents monopolis que avui dominen a casa seva, i a casa dels altres: que escembrin els Trujillos i altres Francos. Ja veuran aleshores que el comunisme no és fet per certs pobles i

ELS PRESSENTIMENTS

Per M. SERRA I MORET

ALGUNS observadors estrangers expliquen que els espanyols senten basarda davant les perspectives de desordre i de caos que presenta la possible liquidació del règim franquista. En general els repòrters són mancats d'imaginació i recullen qualsevol pensada que s'acudi a un feble mental i la repeteixen fins a fer-ne un aforisme. Els espanyols són com l'altra gent: dúctils, plàstics i deformables en la mesura que l'ambient els corromp o els perverteix. Obligats a l'emigració per a no morir de fam, fan el mateix paper que qualsevol altre del món en els països que els acullen. I la història dels pobles hispànics demostra que són aptes per a la llibertat i la ciutadania, sobretot abans de la unitat — de fet el caos i la desunió funcional — que va produir el matrimoni dels reis catòlics i la successió de dinasties de degenerats i sifilitics hereditaris.

El clima social d'Espanya a través de dictadures, tiranies, pillatges, traïcions, depredacions i fantasies de superioritat que pretenien justificar la inversemblable anomalia als ulls de l'altra gent ha fet que realment hom hagués d'acceptar la diferència, la particularitat característica dels espanyols com una fauna malèvola, ingovernable, propensa a la traïdoria, a la indolència i a la ficció. Hi ha molta literatura escrita sobre aquest tema, sobre tot a Nord Amèrica on tenien la ingenuïtat de creure que els espanyols eren un especiment rar i perillós, un mal veí, capaç de qualsevolga feliçia. Cal tenir en compte que el poble dels Estats Units ha estat el més heterogeni i el més improvisat del planeta i que les seves concepcions i generalitzacions representen una mena de substratum de la consciència occidental. En la guerra del 1898 van trobar-se amb la sorpresa que tot el poder espanyol eren bambolines que queien sense tocar-les i ara, amb l'ocupació d'Espanya, troben que no hi ha foc ni verí que aquell orgull, aquell esperit d'independència i aquella ingènita traïdoria es resumeixen en una extrema mansuetut del poble i en la ma estesa, demanant almoïna, de quatre despotès infatuats per la consideració que reben dels pobles «superiors». Tan mateix, Irlanda o Armènia eren molt més perilloses!

De totes maneres, existeix la possibilitat — hom diria la seguretat — que el franquisme s'acabi, s'esgoti, encara que els espanyols no facin res per a lliurar-se'n. També Espanya és capaç d'evolució, de regeneració, car, contràriament al que molts es pensen, Espanya està per fer i aquesta forma tova i aparentment poc precisa del seu caràcter és la manifestació eloqüent de la seva incipència, de la possibilitat d'ésser un poble com els altres si desapareix o s'aflluixa l'ortopèdia que el deforma. La pedagogia és prou avançada per a demostrar abastament que la llibertat, l'experiència i l'empirisme són els millors educadors, sobretot si hom escapa viu de cinc centúries d'opressió, de corrupció i selvatgia. Basta viure sense cohibició, amb pròpia responsabilitat, amb un joc més o menys obert d'iniciatives i activitats personals, és a dir, viure en el sentit autèntic del mot, per a que els pobles hispànics, com els de tot el món, demostrin que són capaços d'avenir i que àdhuc poden ésser exemple i guiatge, concurrents en la gran competició universal.

Els exiliats de tots colors i tendències tenim per missió específica aquesta tasca senzilla i eloqüent: demostrar que Espanya és una possibilitat, una reserva i fins tot una promesa, no una monstruositat, una frustració i una nosa en una humanitat perfectible, saturable d'intel·ligència i energia espiritual. Aquesta demostració l'hem de fer sense esforç, gairebé involuntàriament, per pròpia natura, amb simple atenció i polidesa, presentant-nos tal com som, sense ficció ni engany, amb el bagatge que sabem pobre i mesquí, però també net i decent, de dues repúbliques assassinades precisament perquè eren assaig de govern popular, manifestació d'independència i vigoria d'uns pobles que mai no han tastat el poder propi i que tot intent d'assolir-lo ha estat castigat amb esglaiadora crueltat i sevícia. I aquest petit bagatge, aquest crèdit que ha d'ésser el nostre

(Passa a la pàg. 3.)

veuran també que els països d'origen ibèric són capaços de trobar sols el camí de la llibertat: l'exemple mexicà deuria alligonar-los. I potsers ensenyar-los i tot com es resolien questions complexes, que ells encara no han resolt, tant en el terreny de l'oposició de classes com en

en de les races. En comptes de mes-
stratege, que es disposin a aprendre. Pot-
ser així aquesta «penitència» serà posi-
tiva. Altrament, en els propers deu
anys, el gran problema nordamericà, més
que els viatges del Sur, tant llunyans,
seràn els veïnatges del Sur, tant proper.